

SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová
Poprask
u oltáře

DANI COLLINSOVÁ

POPRASK U OLTÁŘE

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

víte, že únor byl původně poslední měsíc roku? Staří Římané uznávali jen deset měsíců (proto také prosinec nese název december, „desátý měsíc“) a zimu považovali za období, které si vlastní měsíc vůbec nezaslouží. Pak ji vzali na milost a přidali za prosinec ještě měsíce dva – leden a únor. No a pak celý rok převrátili naruby a z února se stal druhý měsíc.

Únor jinak nese v latině své jméno podle rituální očisty – februy –, kterou končil rok.

A když už jsem se tak zamyslel nad názvem nejkratšího měsíce v roce, pokračujme. Staroanglicky se mu říkalo „solmonath“, měsíc bláta, nebo „kalemonath“, měsíc zelí. Finsky je to „helmikuu“, měsíc, kdy voda opět zmrzne a kapky vypadají jako perly. Polsky je to „luty“, tedy něco jako krutý (znáte české slovo lítý? to je příbuzné). No a český únor je měsíc, kdy se trhá led a noří se do vody...

Vlastně ve všech jazycích se zdůrazňuje zima, led, nevlídnost... prostě měsíc celkem na nic. No já bych pro Vás jeden tip, co s ním udělat, měl. Co takhle se zachumlat do teplého šátku, nalít si sklenici vína a přečíst si pěknou knížku? Třeba jednu z těch, které Vám přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo. Něco o lásce...

S láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

POPRASK U OLTÁŘE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella's Secret Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-109-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-110-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-111-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Amelia Lindorová nechápala, co to do jejího táty Tobiase vjelo. Vrátil se z ranní zdravotní procházky celý nakvašený a trval na tom, že ho Amelia musí okamžitě odvézt z Goderichu do městečka Niagara-on-the-Lake. *Hned teď.*

Bylo to tři hodiny cesty, což se její dcerce Peyton rozhodně nelíbilo. To dvouměsíční mrně považovalo jakoukoli jízdu autem delší než dvacet minut za naprosto nesnesitelné mučení a dávalo to velmi hlasitě najevo. Po dvou hodinách protestů konečně usnula.

Ticho bylo velká úleva, ale Amelii se to moc nehodilo do časového schématu, které se konečně začínalo usazovat – v tuto dobu by se malá už pomalu měla kojít. Když Amelia zaparkovala a natáhla se na zadní sedadlo svého už trochu otlučeného, ale spolehlivého sedanu, prsa už měla ztěžklá a stažená. Má dcerku vzbudit a přimět ji, aby se nakojila, nebo riskovat, že se jí na veřejnosti spustí mléko?

„Jak dlouho tady budeme?“ zeptala se táty, ale ozvalo se jen prásknutí dveří od auta. Amelia se narovнала. „Tati?“

„Řekl jsem ti, že se tu musím s někým setkat,“ zavřel přes rameno a už spěchal přes parkoviště plné aut ke dveřím vinotéky, která patřila k místní vinici.

„S kým?“ pronesla vyčerpaně, ale neodpověděl. Ani nezpomalil. Tobias měl artritidu a srdce oslabené

žalem, ale jen o pár vteřin později už otevřel dveře a zmizel uvnitř.

Nedávalo to smysl. Když už se chtěl její táta s někým sejít, byli to obvykle jeho bývalí kolegové ze solného dolu. Šest ráno v týdnu vstal, vzal si prášky, zapsal si do svého záznamníku počasí venkovní teplotu a pustil si ranní zprávy. Když se rozednilo, vyrazil ven za kamarády do kavárny o dvě ulice dál, kde spolu seděli nad kávou a nadávali na politiky a na díry v místní silnici.

Tohle ráno ovšem mu ovšem některý z jeho bývalých parťáků řekl něco, co ho přimělo vrátit se okamžitě domů a začít vyštěkávat příkazy jako dozorčí údržby, kterým kdysi byl. *Jedeme. Tohle nepočká.*

A jelikož jediné, co měla Amelia na ten den v plánu, bylo zastavit se na lekci jógy pro nemluvnata, rychle se oblékla, a teď byli tady.

Tobias v autě odmítal mluvit, takže Amelia měnila na rádiu různé stanice, jak se snažila trochu uklidnit Peyton, a moc nepřemýšlela o tom, proč sem vlastně jedou.

Teď si povzdechla a opatrně zvedla spící Peyton do náručí. Jelikož sedačka vážila víc než její miminko, jen si přehodila přes rameno zavinovačku a položila Peyton na ni. Ani se nezdržovala s přebalovací taškou, aby mohla co nejrychleji vyrazit za tátou.

Když se blížila ke dveřím, vyšel z nich mladý pár, oba svátečně oblečení. Muž měl na sobě elegantní oblek, žena ametystové šaty bez ramínek. Družička. Kdo jiný by byl takhle oblečený v jedenáct dvacet dopoledne? Proto se nad vchodem vznášely ty purpurové a perleťové balonky?

Žena se prudce zastavila, aby do Amelie nevrátila. Upjatě se na ni usmála, což naznačovalo, že se opravdu snaží být zdvořilá, i když se sotva ovládá.

„Ahoj. Vienna. Sestra ženicha.“ Potom ukázala směrem k místnosti, kde se obvykle ochutnávalo

víno. „Jděte tudy a pak dveřmi ven. Je tam na břehu pergola. Všichni už se usazují na svá místa, za chvíli začínáme.“

„Já jsem nepřišla na svatbu.“ Amelia se omluvně usmála, když si uvědomila, že narušují něčí slavnostní chvíli. „Můj táta je –“ Trochu mimo sebe. „Uvnitř. Někoho hledá.“

„Aha.“ Vienna naklonila hlavu. „Koho? Na dnešek to tu máme celé rezervované na svatbu. Možná ho znám.“

„Nejsem si jistá, ale hned budeme pryč. Slibuju.“ Amelia se s úsměvem otočila k muži, který stále ještě držel dveře. Zevnitř sem zavál chladivý, klimatizovaný vzduch. „Děkuji.“

„Bylo mi potěšením,“ pronesl slizkým tónem muž, jenž si myslí, že mít erotické narážky je neuvěřitelně sexy. Sklouzl očima k výstřihu jejího trička. Růžová látka se napínala přes kojící podprsenku, ale o rameno se jí opíralo spící *novorozené miminko, takže si to nech pro sebe, chlape*, pomyslela si Amelia našťavaně.

Vienna se za ní netrpělivě ozvala. „Dobře, Neale, tak co bylo tak důležitého, že jsi mě odvedl ven, když to má každou chvíli začít?“

Za Amelií se zavřely dveře a ona zamrkala, aby se v potměšlém interiéru trochu rozkoukala. To jméno, Vienna, jí připadalo trošku povědomé. Bylo nezvyklé a ona už ho někde slyšela, což v ní vyvolalo podivnou předtuchu.

Zároveň v ní zvuky a vůně ochutnávkové místnosti vyvolávaly vzpomínky. Loni v létě si Amelia našla práci v jednom malém pivovaru nedaleko od sud. Když měli s kolegy volno, toulali se na kolech po místních vinicích a v podobných místnostech s podlahou z cihel a trámovým stropem se někdy trochu přiočili. Tohle byla větší vinice, takže tady byly dva bary, po každé straně jeden. Za každým z nich byly

dlouhé řady lahví a místo mezi nimi vyplňovaly police s různými ozdobnými drobnostmi a neobvyklými skleničkami na víno.

Amelia automaticky zablokovala další vzpomínky na loňský červenec, které se jí užuž cpaly do hlavy. Vzpomínky na podmračeného muže, který ji líbal ve světle měsíce a varoval ji, aby nechodila k němu na pokoj.

Můj život je zrovna teď jeden velký zmatek. Nebude to víc než tahle jediná noc.

Amelia si posunula tíhu následku té noci na rameni a rozhlížela se po tátovi. Mezi hosty, kteří se shromáždili u baru, aby si ukořistili sklenku vína, než půjdou na obřad, nebyl. Vyšel snad už ven? Opravdu měl v úmyslu setkat se s někým ze svatebních hostů?

„Babi, tady je ještě jedna. Podepíšete nám knihu hostů?“ Roztomilá, asi osmiletá holčička znovu otevřela knihu, kterou už předtím zavřela. Stála u otočeného sudu poblíž dveří a měla na sobě zdrženlivější verzi družičkovských šatů. Vlasy měla vyčesané nahoru a byla dokonce i trošku naličená. Zjevně dnes dostala *velmi důležitý úkol* a brala ho velmi vážně.

Starší žena v elegantních šatech v královské modré se na děvče shovívavě podívala a pak se obrátila k Amelii. „Vítejte. Kamarádka nevěsty nebo ženicha?“

„Nejsem tu kvůli svatbě.“ To by nakonec mělo být zjevné už z jejího velmi neslavnostního oblečení. Začínalo se jí dělat trochu špatně z toho, jak špatně načasovaná ta podivná mise jejího táty je. „Neviděly jste tu projít staršího pána? Má na sobě žlutou košili a hnědé kalhoty. A má hustý šedý plnovous.“

„Myslím, že jo,“ svraštila holčička přemýšlivě obličej a podívala se na babičku. „Taky se nepodepsal.“

„Říkal, že má velmi důležitý vzkaz pro ženicha. Poslala jsem ho do domku pro hosty.“ Starší žena ukázala ke skleněným dveřím, vedoucím ke krytému

chodníčku. „Kamarádi ženicha se vydali na skleničku na kuráž do jídelny.“ Zamrkala. „Omluvíte nás? Měly bychom si už s Hannou jít sednout.“

„Samozřejmě. Děkuji vám.“ Amelia se otočila ke dveřím, ale oči jí při tom zabloudily k tabuli za barem.

Černou plochu tabule lemovala girlanda z umělých, purpurových a bílých orchidejí. Na tabuli kudrlinkovým písmem stálo:

*Všechno nejlepší,
Huntera a Eden.*

Amelii se srdce na chvíli zastavilo a pak se rozběhlo třikrát rychleji.

Ne. Ne, tati. Ne.

Neeeee.

„Vždycky jsem se chtěla vdávat na tetině vini-ci,“ prohlásila snoubenka Huntera Waverlyho, když oznámili své zasnoubení. „Na svatby se specializují. Udělala by všechno, aby ta naše byla dokonalá.“

Hunter se přizpůsobil, protože ženich své nevěstě neodmlouvá, když si vybere svatbu venku na vini-ci u jezera. O jedno rozhodnutí méně. Jednoduché, když přímo ne ideální.

Ta svatba byla dokonalá z každého pohledu. Červené slunce jasně zářilo z bezmračné oblohy. Od vody vál chladivý vánek, silný právě tak akorát, aby se Hunter v tom obleku nepřehřál, když vyšel ven k pergole. A jestli nastaly nějaké problémy – čemuž by se v takový den ani nedivil –, vyřešily se zjevně dřív, než o nich stačil byť jen zaslechnout.

Hosté už se usazovali, nevěsta je prý připravená a smyčcové trio už dostalo pokyn, aby pomalu přestalo hrát.

Všechno běželo hladce, ale Hunter byl tak napjatý, že by stačilo do něj strčit a rozpadl by se.

Posttraumatický syndrom, pomyslel si hořce. Po většinu jeho života platilo, že každá taková příležitost se proměnila v ponižující katastrofu. Byl v pokušení trvat na malé svatbě, ale bylo by to zbabělé.

Oddávající si potřásl rukou s jeho svědkem a na něco se ho zeptal. Remy přikývl, poklepal si na kapsu a napjatě se usmál. Něco ho žralo už celé měsíce. Hunter si toho všiml už na zasnubním večírku, ale Remy o tom nechtěl mluvit a Hunter měl ve svém vlastním životě tak málo soukromí, že do něj ostatním neležl.

Z amplionu, který umožní hostům slyšet jejich slib, se ozval Edenin hlas. „*Funguje to?*“ Hlas měla o trochu vyšší než normálně.

Svatební nervozita. Na tu měla přece nevěsta nárok a Hunter v tom odmítal vidět něco víc. Tohle manželství bylo výhodné pro ně oba.

Eden minulý rok zdědila rozhodující podíl v Bellamy Home & Garden. Hodnota jejich akcií sice v poslední době trochu poklesla, ale byla to vážená kanadská ikona, obzvlášť mezi lidmi z venkova. Eden už ovšem namíří kurz správným směrem, jakmile bude mít k dispozici peníze Waverlyových. A plán jejich manželského propojení zároveň zahrnoval záměr přivést novou generaci bezdrátových technologií Wave-Com do všech těch odlehlých oblastí, což rozhodně neuškodí.

Hunterovým úkolem zase bylo vylepšit pověst Waverlyových spojením se jménem Bellamy. Wave-Com po smrti jeho otce hodně utrpěla, poškodila ji vleklá právní bitva a pokus o převzetí od jeho macechy, která se snažila dětem svého manžela společnost sebrat a usilovně házela špínu na všechny kolem.

Dnes otočí list a ty opakované skandály budou za nimi. Touhle elegantní svatbou plnou místních celebrit i důležitých lidí ze zahraničí Hunter jasně naznačil příklon k rodinným hodnotám a stabilitě. Možná

by mohl dodat i k jisté úrovni. Eden byla totiž inteligentní, vzdělaná a sofistikovaná. Byla známá svou zálibou ve filantropii a obdivovali ji pro její módní kreace, kterými podporovala kanadské návrháře. Její dědeček patřil k oblíbeným hlasům kanadského rozhlasu a její matka i dnes ještě každý týden přispívala do jednoho z programů o zahradničení.

Eden byla vhodná i v jiných ohledech. Vienna, která je seznámila, byla přesvědčená, že jejich rodinná setkání budou vždy příjemná a civilizovaná. Eden chtěla děti hned a Vienna byla také připravená založit rodinu, takže jejich děti budou vyrůstat spolu.

A co bylo nejlepší, Eden se Hunterovi líbila, ale nebyla *příliš* přitažlivá. Jejich vztah byl založený na přátelství a respektu, ne na vrtkavé lásce nebo zrádném chťíci. Huntera nikdo nebude vláčet za poklopec sem a tam tak, jak to měl jeho otec, který pak musel každý druhý týden vysvětlovat své ponižující eskapády.

Tohle manželství bylo pro všechny zúčastněné to nejlepší.

Přesto jako by měl žaludek plný kamení a nedokázal setřást předtuchu blížící se katastrofy.

Určitě to bylo tím místem. Hunter se nadechl vůně čerstvě posekaného trávníku a zaposlouchal se do kvákání kachen na jezeře a bzučení včel, zaplavily ho mnohem intimnější vzpomínky. Vzpomínky na melodický smích a hebkou kůži holého ramene pod jeho rty. Na jemné vlasy s vůní slunce.

Ta noc byla jen únik, připomněl si jako už mnohokrát. Ten žár v žilách ho tehdy málem přiměl říkat zahanbující věci. *Nechod' zítra do práce. Zůstanu tu ještě jednu noc.* Kvůli sexu.

Přestaň s tím. Jaký ženich očekává příchod své nevěsty s hlavou plnou vzpomínek na úlet na jednu noc?

Možná je to ale v den svatby vlastně přirozené.

Loučí se se svobodou a podobnými úlety, protože teď už bude po zbytek života věrný jediné osobě. Ta tíha v jeho žaludku neznamená, že se mu to nelíbí. Ani že toho lituje. Ani náhodou.

Hudba utichla a nastalo ticho plné očekávání. Dav hostů zmlkl.

Oddávající si rukou přikryl mikrofon na klopě. „Můžeme?“ zeptal se tiše.

Hunter vytáhl z kapsy svoje zařízení a zapnul ho, zelené světélko se rozsvítilo. Přikývl a uhladil si sako. Pohledem přelétl hosty. Bylo jich tam asi dvě stě a seděli po obou stranách uličky, pokryté kobercem, a všichni se usmívali.

Ozvaly se první tóny harfy a Hunter zvedl oči ke schodům z terasy. Objevila se tam asi tříletá holčička, kterou držela za ruku Edenina čtrnáctiletá sestřenice. Obě měly na sobě splývavé družičkovské šaty a začaly pomalu sestupovat dolů.

„Ty!“

Chraplavý, hluboký hlas rázem umlčel andělské tóny a snad i šustění listů vinné révy opodál a jemné šplouchání moře na písku pláže na chvíli utichlo.

Pak se ozval vyšší, ženský, zoufalý hlas.

„Tati, ne. *Prosím.*“

DRUHÁ KAPITOLA

Byl to ten typ svatby, o němž si Amelia, pocházející z dělnického prostředí, mohla nechat jen zdát.

Když se rozhlédla kolem sebe, viděla květináče s gardéniemi a begoniemi na koncích řad bílých židlí. Sloupy a okraje střechy pergoly ovíjela vistárie. Pozadí tvořil nádherný výhled na jezero se zamlženými obrysy Toronta na obzoru.

Napravo od pergoly byl obloukový můstek přes bublající potůček, dokonalé místo na focení šťastného páru, než přejdou do altánu plného stolů ve venkovském stylu, na nichž se na bělostných ubrusech leskly talíře a třpytily křišťálové skleničky.

Bylo to dokonalé, jako z pohádky, a její táta to *zničil*.

Amelia vyrazila po cestičce, aby zastavila Tobiasa, který se právě vynořil z domku pro hosty a zamířil k pergole. Najednou se všichni dívali na ni a ona se cítila ještě trapněji, když pevně svírala Peyton a snažila se na trávě neklopýtnout.

Ach, bože, podívejte se na něj. Hunter Waverly byl v tom obleku tak neuvěřitelně pohledný, hladce oholený a vysoký, s širokými rameny a ostře řezaným, úzkým obličejem. Až jí z něj přecházely oči. Upíral své pronikavé oči na Tobiasa a pak pohled přesunul na Amelii, spěchající za otcem.

Hunter stál ve stínu, ale měla pocit, že se zachvěl, když ji poznal.

A ona se cítila nahá. A malá. Dokonce menší než loni, když opouštěla ráno jeho pokoj. Na obličejí jí muselo být jasně znát to tehdejší ponížení i s tím novým. Srdce jako by se jí scvrklo ponížením, protože tady šlo i o její *děťátko*, vystavené stovkám cizích očí.

Hunter své nevěstě koupil vinici. Jí nabídl jen to, co měl tehdy v peněžence.

„Ty,“ ozval se znovu její otec a hlas měl prosycený odporem. Amelia se pokusila chytit ho za paži, ale uhnul jí. „Ignoruješ vlastní krev, necháváš matku svého dítěte, aby se o sebe postarala sama, zatímco sám...“ Netrpělivou rukou mávl znechuceně směrem k hostům a opulentní výzdobě, která měla být kulisou pro požehnání jeho spojení s Eden.

„Tati, prosím. *Prosím.*“ Amelii se podařilo popadnout ho za rukáv a zatahat za něj. „Pojď. Odcházíme. Moc se omlouvám.“

Ta milá babička teď na Amelii zírala, jako by to byl skunk, který se nějak dostal do její kuchyně. Amelia se nedokázala přimět podívat se na nikoho jiného, hlavně ne na Huntera. Žaludek měla až v krku.

„Je jí líp bez tebe.“ Otec její ruku setřásl. „Ale tví kamarádi a rodina by měli vědět, co jsi zač. Tvoje žena by měla vědět, koho si bere. A ať mě bůh zatratí, jestli tě nedonutím aspoň živit a šatit dítě, které sis udělal.“ Tobias namířil na Huntera prst. „A když se tak kouknu kolem sebe, můžeš si to klidně dovolit, tak se přestaň chovat jako idiot.“

„Tati!“ zakvílela Amelia. „On to nevěděl. Chápeš? Já mu to neřekla.“ Nejradši by se propadla pod zem, kdyby neměla na rameni ten bezmocný malý uzlíček.

Z davu se ozvalo obdivné zaklení. Někdo se zjevně dobře bavil.

Otec se na ni úkosem podíval. „Chlap má právo takovou věc vědět, Amelie.“

„Já mám právo se rozhodnout, co bude s *mým* dítětem.“ Amelia byla rozpalená do běla.

„A mně záleží na tom, co bude s mým dítětem,“ odsekl Tobias.

Opravdu mu na tom záleželo, to jí bylo jasné. Byl to milující táta, ale v některých věcech hotový dinosaur. Staromileký a staromódní a poté, co přišel o Jaspera, tak ochranný... ale jak se vůbec dozvěděl o Hunterovi? Jak mohl vědět, že bude Hunter dnes tady?

„Je to pravda?“ Hunterův hlas byl hluboký a napjatý a zněl, jako by ho cedil skrz zaťaté zuby, i když burácel z reproduktoru po její levici.

Ach, bože.

Hunter něco zavrčel, vytrhl si kabel z klopky, něco vytáhl z kapsy a podal to muži, stojícímu vedle něj.

„Tak je to pravda?“ naléhal tvrdohlavě.

„Samozřejmě že ne,“ zalhala Amelia. „Celé je to jen strašné nedorozumění. Moc se omlouvám za vyrušení,“ dodala směrem k hostům. Tváře jí hořely zahanbením a hlava se jí točila. Sotva byla schopná normálně uvažovat.

„Právě jsi řekla, žeš mi to neřekla. Že jsem to nevěděl,“ upozornil ji Hunter s očividným hněvem.

Prostě toho využij a skonči to, ty hlupáku.

„Huntere.“ Ten muž vedle něj – Remy, jak si Amelia vzpomněla – do Huntera strčil ramenem.

Hunter zvedl oči nad Ameliinu hlavu.

Amelia se ohlédla přes rameno.

U zábradlí terasy se právě objevila nevěsta. Byla dokonalá, jako z nějakého svatebního katalogu, s těmi havraními vlasy, zářící zlatavou kůží na odhalených ramenou, zdůrazněnou šaty bez ramínek z bělostného saténu. Její závoj jako by odrážel světlo, takže vytvářel andělskou záři kolem jejího užaslého, ale stále nádherného obličeje.

Mohlo by to snad být ještě horší?

Samozřejmě že ano, ujistila ji v tu chvíli Peyton. Začala se kroutit a pofňukávat a otírat si pusinku